

'Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: 'Ο Μητροπολίτης 'Αττικής καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
'Αριθμ. φύλλου 13

15 Μαΐου 1999

«Έωράκαμεν...»

Η 'φυσιογνωμία του αγαπημένου μαθητῆ, του Εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη, προσθέτει τῇ χαρισματική εὐωδιά της στό Μαγιάτικο ἄρωμα τῆς ἀνθισμένης φύσεως. Τό στόλαγμα τῆς ἀποστολικῆς του ἐμπειρίας, πού ἀναγεννάει τίς ψυχές μας. Τῇ χάρι τοῦ ἀποστολικοῦ του κηρύγματος, πού ἀνοίγει δρόμους ζωῆς στίς ὑπάρξεις μας. Τήν πειστικότητα τοῦ μηνύματός του, πού προσανατολίζει σταθερά τόν ὁραματισμό μας στήν αἰωνιότητα.

Αὐτό, πού ἔζησε ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης καί αὐτό, πού δίδαξε, ἀποτελοῦν τόν ἀνθό καί τόν καρπό τῆς καινῆς Δημιουργίας. Τόν ἄκρατο οἶνο τῆς ἀλήθειας. Τόν ἀδαπάνητο θησαυρό τῆς ἀγιότητος, πού φυλάσσεται στήν Ἐκκλησία. Πού καταπλουτίζει τίς γενιές τῶν «μαθητῶν» Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πού διαμορφώνει τό καθαρό κλίμα της πίστεως. Καί σφυρηλατεῖ τό ἀδαμάντινο ἦθος τῶν μελῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος.

Στήν πρώτη ἐπιστολή του, ὁ Εὐαγγελιστής τῆς ἀγάπης εἰσάγει τό μέγαλο του μήνυμα χρησιμοποιοῦντας τρία δυναμικά ρήματα. Μέ αὐτά κοινοποιεῖ ὁλόκληρο τό θησαύρισμα τῆς προσωπικῆς του ἐμπειρίας. Καί προσδιορίζει τό περιεχόμενο τοῦ κηρύγματός του.

«Ἡ ζωὴ ἐφανερώθη, καὶ ἐωράκαμεν καὶ μαρτυροῦμεν καὶ ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον» (Α' Ἰωάν. α' 2).

Αὐτό, πού ἔφερε στὸν κόσμο μέ τό προφορικό του μήνυμα καὶ μέ τὴ συγγραφή τοῦ τέταρτου Εὐαγγελίου, δέν ἦταν ἀνθρώπινη ἐπινόησι. Δέν ἦταν σύστημα ἰδεολογίας, πού τό γέννησε ὁ ἀνῆσυχος καὶ γόνιμος λογισμός του. Μῆτε γεγονότα μακρινά, πού τά μετέλλαξε καὶ τά ἐπλεξε ἡ φαντασία του. Ἦταν αὐτό, πού εἶδε. Αὐτό, πού γνώρισε καὶ ψηλάφησε. Ἡ προσωπική του ἐμπειρία. Ἡ κοινωνία του μέ τό πρόσωπο τό «ὑπὲρ πᾶν πρόσωπον». Πού πραγματοποίησε τομὴ στήν ἱστορία. Πού φανέρωσε ὁλόκληρη τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ὑπερούσια πραγματικότητα. Καὶ ἀπόθεσε στίς καρδιές τῶν ἐκλεκτῶν ἀποστόλων Του τὰ σπέρματα τῆς θείας Διδαχῆς καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς αἰώνιας βασιλείας.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς «εἰώρακε». Καὶ γι' αὐτό μαρτυρεῖ. Βγάζει ἀπὸ μέσα του τό νέκταρ τῆς ἄμεσης καὶ προσωπικῆς γνώσεως. Καὶ τό προσφέρει, ἐπικυρωμένο μέ τὴν ὑπογραφή τῆς εἰλικρίνειάς του καὶ μέ τὴ σφραγίδα τῆς θεοπνευστίας του. Ἀγιασμένος καὶ φωτισμένος, λουσμένος στό φῶς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ πυρωμένος στή φωτιά τῆς Πεντηκοστῆς, δίνει ἀτόφιο τό μήνυμα. Δίχως παραλλαγές καὶ δίχως ἀλλοιώσεις.

Μαρτυρεῖ αὐτό, πού γνώρισε καὶ ἔζησε. Καὶ «ἀπαγγέλλει», χτυπάει τό σήμαντρο τῆς καινούργιας βασιλείας, πού ἀρχίζει ἀπὸ τό λόφο τοῦ Γολγοθᾶ καὶ ἀπὸ τό κενό Μνημεῖο καὶ ἐκτείνεται στήν ἀπέραντη αἰωνιότητα.

«Ἀπαγγέλλομεν τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἣτις ἦν πρὸς τὸν πατέρα καὶ ἐφανερώθη ἡμῖν» (Α' Ἰωάν. α' 2). Ἀναγγέλλει τὴν αἰώνια ζωὴ, πού εἶναι τό ἴδιο τό Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐνωμένο πάντοτε μέ τὸν Πατέρα. Καὶ κρυμμένο, ἴσαμε τὴ σάρκωσί Του, ἀπὸ τὸν κόσμο. Αὐτό τό Πρόσωπο, ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Ἀλήθεια, φανερώθηκε. Ἀποκαλύφθηκε στήν ἱστορία καὶ στοὺς ἀνθρώπους. Καὶ φανέρωσε τό μεγάλο σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἐκλεκτῶν του πλασμάτων.

Ἄν σταθοῦμε ἀρνητές σ' αὐτὴ τὴν ἀποστολικὴ μαρτυρία, γινόμαστε ἀρνητές τῆς ἱστορίας. Ἄν ἀμφισβητήσουμε τὴ γνησιότητά της, ἀμφισβητοῦμε τὴν εἰλικρίνεια τῆς ὑπάρξεως, πού ἀγιάστηκε κοντὰ στό σαρκωμένο καὶ σταυρωμένο Κύριο. Ἄν ὀλιγορήσουμε στήν ἐξαγγελία τοῦ μηνύματός του, χάνουμε τὴ θεὰ καὶ τὴν προοπτικὴ τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Ἄν σταθοῦμε, προσεκτικοὶ ἀκροατές καὶ πιστοὶ μαθητές, ἀνοίγονται καὶ γιὰ μᾶς οἱ οὐρανοί. Καὶ μᾶς ἀποκαλύπτεται ἡ αἰώνια Ἀλήθεια, πού εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Χριστόδουλε, λησμόνησες τούς σταυρωμένους

Ἀγαπητέ Χριστόδουλε, πρῶτε ἀδελφέ ἐν ἰσοῖς ἀδελφοῖς.

Χριστός ἀνέστη.

Ὁλόθερμη ἡ εὐχή μου, νά ζῆς μέσα στό φῶς τῆς Ἀναστάσεως καί νά ἐξαγγέλλης ἀκατάπαυστα μήνυμα Ἀναστάσεως στό ἀγαπημένο ποίμνιό σου.

Διάβασα τό δημοσιογραφικό ρεπορτάζ, πού κάλυψε τήν περιφορά τοῦ Ἐπιταφίου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, καί τόν ἐμπνευσμένο λόγο σου στήν πλατεία τοῦ Συντάγματος.

Μεγάλα ἀνοίγματα. Ὁ ἐπισκοπικός σου δάχτυλος στίς ἀθεράπευτες πληγές. Οἱ διδαχές σου προσγειωμένες στήν ἑλληνική καί στήν παγκόσμια, ἀξιοδρήνητη, πραγματικότητα. Τά συνθήματά σου ἀφυπνιστικά τῶν κοιμισμένων συνειδήσεων καί ὁδηγητικά στήν ἀτμόσφαιρα τῆς μεγάλης Θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ. Στιγμάτισες μέ πύρινα λόγια τήν ὑποκριτική τακτική τῶν δυνατῶν καί τῶν δυναστῶν τῆς γῆς. Πού πλέκουν διθυράμβους στά ἀνθρώπινα δικαιώματα. Καί πού καταπατοῦν ἀσύστολα καί μέ κυνικότητα τίς ἐπίσημες διακηρύξεις τους. Καταπιέζουν τούς ἀδύνατους καί ἐξοντώνουν μέ τίς πολεμικές μηχανές τους τούς ἀνυπεράσπιστους λαούς.

Φώναξες, ἀδελφέ μου: «*Ταχθῆτε μέ τους σταυρωμένους καί ὄχι μέ τούς σταυρωτές*». Γιατί, σήμερα, οἱ δυνάστες, μή μπορώντας νά ξανασταυρώ-

σουν τό Χριστό, ἀνεβάζουν πάνω στά ἱκρίωματα τῶν σταυρῶν τούς ἀδύνατους ἀνθρώπους καί τούς ἀνένταχτους λαούς.

Φωτισμένες οἱ διακηρύξεις σου. Ποιός θά τολμήσῃ νά τίς ἀμφισβητήσῃ ἢ νά τίς ἀνατρέψῃ;

Ὅμως, ἀδελφέ μου, ὅταν, μπροστά στό σταυρωμένο καί νεκρό Κύριό μας, ἔκανες αὐτές τίς ἐπισημάνσεις καί διατύπωνες αὐτή τήν ἱστορική πρόσκλησι, δέν ἔνοιωσες στή συνείδησί σου ἕνα νυγμό; Δέν ἀκούστηκε μέσα σου μιά δεύτερη φωνή, σκληρή καί ἐλεγκτική νά σέ ἐπιτιμᾷ γιά τήν πολύχρονη ἀσυνέπειά σου καί νά σέ κατατάσῃ σ' αὐτούς, πού «λέγουσι καί οὐ ποιοῦσι»; Δέ σέ ταρακούνησε ἕνας ἀφυπνιστικός σπασμός καί δέν ἔφερε στό προσκήνιο πρακτικές καί μνῆμες, πού προσιδιάζουν στούς σταυρωτές;

Ἀνοιχτά καί θαρρετά στέκομαι μπροστά σου καί διατυπώνω τήν ἐγκλησι καί τό παράπονο, ὅτι ἀπέναντί μου καί ἀπέναντι στούς ἔντεκα ἀδελφούς μας συνιεράρχες φέρθηκες ὡς συνοδοιπόρος τῶν σταυρωτῶν μας καί ὡς πρωτοπόρος σταυρωτής.

Δέ θά τό ἀμφισβητήσῃς (ἄλλωστε στή διαδρομή τῶν εἰκοσιπέντε χρόνων δέν τόλμησες νά τό ἀμφισβητήσῃς) ὅτι ἡ περιπέτεια τῶν δώδεκα ἀδελφῶν σου Μητροπολιτῶν ἦταν μιά κατάφωρη καταπάτησι τῶν στοιχειωδῶν ἀν-

θρώπινων δικαιωμάτων τους και ένας αμείλικτος και άδικαίωτος διωγμός τους εκ μέρους εκείνων, πού κρατούσαν στο χέρι τή σφραγίδα τής εξουσίας. Άκόμα και τώρα τελευταία, πού, πλαστογραφώντας τό κείμενο του αγίου Νικοδήμου του Άγιορείτη, επινόησες τή θεωρία, ότι «*ή Σύνοδος τών επισκόπων (άντί του ὁρθοῦ «ή Οἰκουμένης Σύνοδος»)* *εἶναι ὁ ἔσχατος κριτής τών ἐκκλησιαστικῶν υποθέσεων*»), δέν επέτρεψες στόν ἑαυτό σου νά υποστηρίξει, ότι ἡ καταδίκη τών Μητροπολιτῶν αὐτῶν ἀποτελοῦσε ἐνεργοποίησι τῶν Ἱερῶν Κανόνων τής Ἐκκλησίας. Περιωρίστηκες στό νά διακηρύξεις, ότι ἡ Συνοδική ἀπόφασί τούς ὑποχρεώνει σέ συμμόρφωσι, ἔστω καί ἂν τούς ἀδικῇ καί τούς μειῶνῃ.

Σ' αὐτή, λοιπόν, τή σταυρωτική περιπέτεια τῶν ἀδελφῶν σου Μητροπολιτῶν, ἐσύ ποιό ρόλο ἔπαιξες; Τάχτηκες ὄχι μέ τούς σταυρωμένους, ἀλλά μέ τούς σταυρωτές. Εἰκοσιτέσσερα ὁλόκληρα χρόνια, συνοδοιπόρησες καί συνεργάστηκες μέ τούς σταυρωτές. Λησμόνησες νά προσφέρῃς ἕνα χέρι βοήθειας καί ἕνα λόγο ἀδελφικῆς συμπάθειας στούς σταυρωμένους. Ἀντίθετα, ἔκανες ὅ,τιμποροῦσες, γιά νά μείνῃ ὁρθίος ὁ σταυρός τους καί γιά νά μή διακοπῇ ἡ ὁδύνη τους. Καί θά μοῦ ἐπιτρέψῃς νά ὑπενθυμίσω καί τό πλεόνασμα τῆς ἐκτροπῆς σου. Ἐκμεταλλεύτηκες τή σταύρωσι τῶν ἀδελφῶν σου, γιά νά ἀνεβῇς τά σκαλοπάτια τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας. Πάτησες στό πτώμα τοῦ ἀδελφοῦ σου Ἡλία, γιά νά τοῦ πάρῃς τόν μητροπολιτικό θρόνο καί νά προβληθῇς ὡς ὑποψήφιος προκαθήμενος.

Πικρή ἡ ἀλήθεια. Ἀλλά, ὅμως, ἀλήθεια.

Σκοτεινή ἡ ἱστορική σελίδα. Ἀλλά, ὅμως, ἱστορική σελίδα.

Δέ θά ἀμφισβητήσῃς, ὅτι, μέ προσαρμοσμένο τό βηματισμό, μέ φιμωμένο τό στόμα, μέ ὑποταγμένη τή γραφίδα, ταυτίστηκες ἀπόλυτα μέ τήν ὁμάδα τῶν σταυρωτῶν καί ἔρριξες, πολλές φορές, ψῆφο «κατ' ἐντολή» καί «κατ' ἐπιταγή», γιά νά ἐπικυρώσῃς τήν καταδίκη τους.

Καί, ὅταν πιά ἀνεξαρτοποιήθηκες, ὅταν, θριαμβευτικά, ἔφερες τά βήματά σου στά σκαλοπάτια τοῦ πρώτου θρόνου τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀντί νά αὐτονομηθῇς ἀπό τόν ἐσμό τῶν σταυρωτῶν καί νά ἀνταποκριθῇς στό κάλεσμα τῆς συνειδήσεώς σου, πού σέ πρόστασε νά «*ταχθῇς μέ τούς σταυρωμένους καί ὄχι μέ τούς σταυρωτές*» (ἂν ἀληθινά ἡ διακλήρυσί σου τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς ἦταν προσταγή συνειδήσεως), μετεπήδησες, ἀπό συνοδοιπόρος τῶν σταυρωτῶν σέ πρωταγωνιστή σταυρωτή. Μέ δική σου πρωτοβουλία «οἰκοθεν» σύρθηκε τό σῶμα τῆς Ἱεραρχίας πάνω στό Γολγοθᾶ τῶν ἀδελφῶν σου, γιά νά τούς σταυρώσετε ξανά καί νά χαρῇτε τήν ἐξόντωσί τους.

Οἱ ἀποφάσεις, πού πάρθηκαν κατὰ τόν Ἰούλιο καί τόν Ὀκτώβριο τοῦ περασμένου χρόνου, σταυρωτικές γιά τούς δύο ἀδελφούς σου καί μειωτικές γιά τό κύρος τό δικό σου καί τῶν συνοδοιπόρων σου, ἀποδεικνύουν, ὅτι δέν ἐξαντλήθηκε τό ὄξος καί ἡ χολή στά χέρια σας καί ὅτι τά ἀποθέματα τοῦ μίσους καί τῆς ἐπιθετικότητας ἐξακολουθοῦν νά δαπανῶνται γιά τήν ἐξόντωσι τῶν δύο θυμάτων σας, πού λιτανεύουν, εἰκοσιπέντε ὁλόκληρα χρόνια, τό σταυρό τους καί τήν ὁδύνη τους στήν αὐλή τῆς Ἐκκλησίας.

Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΟΔΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Σέ Κυριακάτικη ἀθηναϊκή ἐφημερίδα γνωστός δημοσιογράφος, μέ ὀλοσέλιδο δημοσίευσμά του, ἀναφέρεται σέ γεγονότα καί περιστατικά ἀπό τή ζωή καί τίς δραστηριότητες στό χώρο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ φίλου καί συναδέλφου του, ἐκκλησιαστικοῦ ἐπίσης δημοσιογράφου, Σπύρου Ἀλεξίου, πού πέθανε πρόσφατα. Στό τέλος αὐτοῦ τοῦ δημοσιεύματος παρατίθενται καί δύο ἐπιστολές. Ἡ μία εἶναι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου καί ἡ ἄλλη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χριστοδούλου, μέ τίς ὁποῖες οἱ δύο Προκαθήμενοι, ἐγκωμιάζοντας τό θανόντα δημοσιογράφο, ἐπισημαίνουν ἰδιαίτερα τή μεγάλη συμβολή του στά ἐκκλησιαστικά δρώμενα.

Αὐτή εἶναι, ἀδελφέ μου, ἡ πραγματικότητα. Διαμετρικά ἀντίθετη πρὸς τό μήνυμα, πού θέλησες νά δώσης στό λαό κατὰ τή Μεγάλη Παρασκευή.

Τό μήνυμα, γεμάτο παλμό, παρῶτρυνε τό λαό νά σταθῇ στό πλευρό τῶν θυμάτων. Καί ἡ πρᾶξι σου, ἡ ἱστορία σου ἡ παλιά καί ἡ πρόσφατη, σέ ἀποδεικνύουν καί σέ ἐγγράφουν στήν ἱστορική θίβλο ὡς θύτη.

Σέ διαβεβαιώνω, ὅτι οὔτε ἐκπλήσσομαι, οὔτε ἐπιτρέπω στόν ἑαυτό μου νά μελαγχολήσῃ. Σ' αὐτή τή σταυρωμένη πορεία μου νοιώθω νά στέκεται στό πλευρό μου ὁ Κύριός μου. Ὁ σταυρωμένος καί ἀναστημένος. Νά σηκώνῃ Ἐκεῖνος τό δικό του σταυρό. Καί νά κάνῃ ἀνάλαφο, μέ τή θεϊκή του παρουσία, τό σταυρό τῆς δικῆς μου

Ἀπό τά πολλά καί διάφορα, πού περιγράφονται στό δημοσίευμα αὐτό, θά περιορισθοῦμε σέ δύο μόνο κραυγαλέα περιστατικά, τά ὁποῖα δημιουργοῦν ἔντονους προβληματισμούς καί ἀνησυχίες γιά τόν τρόπο λειτουργίας τοῦ Συνοδικοῦ συστήματος τά τελευταῖα 25 χρόνια στό χώρο τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ: Ἀναφέρεται στό γνωστό θέμα τῆς ἐκπτώσεως τόν Ἰούλιο τοῦ 1974 τῶν «12» Μητροπολιτῶν, οἱ ὁποῖοι παρά πᾶσα κανονική καί ἐκκλησιαστική τάξη καί χωρίς καμμία κατηγορία ἀπομακρύνθηκαν αὐθαίρετα καί βίαια ἀπό τίς Μητροπόλεις τους, μέ βάση μόνο τίς δύο ἐπαίσχυντες Συντακτικές Πράξεις, πού ἐκδόθηκαν ὑπό

σταυρωμένης ἀρχιερωσύνης. Καί ἀπό τά βάθη τῆς καρδιάς μου Τόν εὐχαριστῶ. Καί Τόν ἱκετεύω νά φωτίσῃ, νά ἐλεήσῃ καί νά εὐλογήσῃ καί τοὺς σταυρωτές μου. Πρῶτα ἐσένα, γιατί εἶσαι ὁ πρῶτος «ἐν ἰσοῖς». Καί ἔπειτα καί ὅλους ἐκείνους, πού φώναξαν μέ πάθος καί μεθόδεψαν τήν καταδίκη μου. Πού διατύπωσαν τίς ἀντιφατικές κατηγορίες σέ βάρος μου. Καί πού ψήφισαν καί μιά καί δυό καί πολλές φορές τήν «ἀνευ δίκης» καταδίκη μου.

Χριστός ἀνέστη ἀδελφέ μου. Σοῦ εὐχομαι πλούσιο φωτισμό. Καί ἐναρμόνισι τοῦ βίου σου μέ τό δυναμικό σου λόγο.

Ἀδελφός ἐν Χριστῷ
Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

τό κράτος της σκληρής δικτατορίας του Ίωαννίδη, κατά παράκληση και προτροπή της τότε Διοικήσεως της Ἐκκλησίας. Γράφει λοιπόν ο δημοσιογράφος:

«Ὡς κλείσουμε ὁμως τό κεφάλαιο Ἀλεξίου-Σεραφεῖμ καί μέ ἓνα τελευταῖο γεγονός πού ἦταν ἀπό αὐτά, τά ὁποῖα σημάδεψαν τήν Ἐκκλησία τά ἐπόμενα χρόνια μέχρι καί σήμερα. Ὅταν ἐγίνε Ἀρχιεπίσκοπος ὁ Σεραφεῖμ, εἶναι γνωστό ὅτι ἀπομάκρυνε 12 ἀπό τοὺς 30 Μητροπολίτες, πού εἶχε μέ ἀριστίνδην Σύνοδο διορίσει ὁ μακαριστός Ἱερώνυμος ἐπὶ 7ετίας. Ὅμως λίγοι γνωρίζουν ὅτι οἱ 12 ἀρχικά ἦσαν 13. Εἶχε λοιπόν τόν κατάλογο μέ τοὺς δεκατρεῖς μέσα στά χέρια του ὁ Σεραφεῖμ καί ἀπέναντί του καθόταν ὁ Ἀλεξίου.

-Νά δῶ τόν κατάλογο Μακαριώτατε;

-Δές τον ρέ Σπύρο, καί τοῦ τόν δίνει.

Τόν μελετάει ἐπὶ ὥρα ὁ Ἀλεξίου καί λέει στόν Σεραφεῖμ:

«Θά μοῦ κάνεις τό χατήρι νά βγάλουμε ἓναν;».

-Θά στό κάνω ρέ Σπυράκο, γιατί σ' ἀγαπῶ καί μ' ἀγαπᾷς καί μέ στηρίζεις. Καί ξέρω ποιόν θά βγάλεις. Ἀλλά στό λέω. Θά τό μετανοιώσεις. Θά σέ ποτίσει ἀχαριστία.

Ἐβγαλε, λοιπόν, τό στυλό του ὁ Σπύρος Ἀλεξίου καί διέγραψε τό ὄνομα τοῦ Ἱεροθέου Τσαντίλη Μητροπολίτη Ὑδρας, Σπετσῶν καί Αἰγίνης, δηλαδή ἐξαίρεσε τῆς προγραφῆς τόν Ἐπίσκοπο τοῦ νηοιοῦ του».

Θλίβεται κανεῖς μέ αὐτές τίς διαπιστώσεις. Ἀποδεικνύεται πλέον περίτρανα ὅτι τό σοβαρότατο αὐτό θέμα, πού ταλαιπώρησε καί ἐξακολουθεῖ ἀκόμη καί σήμερα νά ταλαιπωρεῖ τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, κατήντησε, κατά πλήρη παραμέληση τῶν ἐπιταγῶν

τῶν Ἱερῶν Κανόνων, θέμα **«ΠΡΟΓΡΑΦΩΝ»** καί **«ΚΑΤΑΛΟΓΟΥ»**, ὁ ὁποῖος συντάσσονταν ἀπό μόνο τόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο καί ὁ ὁποῖος, πρὶν πάρει τήν ὀριστική του μορφή, ἀποτελέσσε ἀντικείμενο **«ἐγγραφῶν»** καί **«διαγραφῶν»** ἀπό δημοσιογράφους καί φίλους τοῦ τότε Προκαθημένου. Καί γιά ὅλες αὐτές τίς φοβερές ἀντεκκλησιαστικές ἐνέργειες δέν προβλήθηκε καμμία ἀντίρρηση, δέν διατυπώθηκε κανένα παράπονο καί δέν ὑψώθηκε μέχρι σήμερα καμμία φωνή διαμαρτυρίας ἀπό κανένα μέλος τῆς Ἱεραρχίας. Ὅλοι πειθάρχησαν «συνοδικῶ τῷ τρόπῳ» στόν πίνακα αὐτόν τόν «προγραφῶν» μέ τίς «ἐγγραφές» καί «διαγραφές ἀπό πρόσωπα ξένα καί ἐκτός τοῦ Σώματος τῆς Ἱεραρχίας. Καί δυστυχῶς αὐτό τό τραγικό γεγονός, μέ τό ὁποῖο τόσο βάνουσα παραβιάσθηκε ἡ κανονική τάξη τῆς Ἐκκλησίας, συντηρήθηκε καταλλήλως ἐπὶ ἓνα τέταρτο αἰῶνος καί ἐξακολουθεῖ ἀκόμη καί σήμερα νά παράγει τά ἀντικανονικά του ἀποτελέσματα.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ: Ἀναφέρεται στόν τρόπο ἐκλογῆς Μητροπολιτῶν καί περιέχει θλιβερές διαπιστώσεις, τόσο περί ὑποδείξεων καί παρεμβάσεων τρίτων προσώπων, κινουμένων ἐκτός τοῦ χώρου τῆς Ἱεραρχίας, ὅσο καί περί τοῦ ποιοῦ τῶν ἐκλεγομένων Μητροπολιτῶν. Ἰδού τό σχετικό ἀπόσπασμα:

«Οἱ σχέσεις Σεραφεῖμ-Ἀλεξίου δέν ἦσαν πάντα εἰδυλλιακές. Πέρασαν καί ἀπό δοκιμασίες, ἀφοῦ ἀρκετές φορές ὁ «γέρος» εἶχε ἀθετήσει ὑποσχέσεις κυρίως γιά τήν ἐκλογὴ συγκεκριμένων κληρικῶν σέ Ἐπισκόπους καί Μητροπολίτες. «Πάλι μοῦ τήν ἔσκασε, ἔλεγε ὁ Ἀλεξίου, καί ἔκανε φελούς...».

Ἐδῶ τό Συνοδικό σύστημα ἐμφανίζεται νά λειτουργεῖ ὡς σχηματισμός κοσμικῶν προτύπων, ὑποκείμενος σέ ἀπαράδεκτες ὑποδείξεις τρίτων, ξένων πρὸς τό σῶμα τῆς Ἱεραρχίας, προκειμένης τῆς ἐκλογῆς Μη-

τροπολιτών. Ἀλλά μέ τό δημοσίευμα αὐτό γίνεται ἐπιπλέον καί μία ἄλλη θλιβερή διαπίστωση. Βεβαιώνει ὁ δημοσιογράφος Σ. Ἀλεξίου, ἄριστος γνώστης τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ὅτι ὅσες φορές δέν εὐδούντο οἱ ὑποδείξεις, οἱ ἐκλογές κατέληγαν σέ πρόσωπα **«φελοὺς»!** Φράση καί διαπίστωση βαρύτατη, ἡ ὁποία μάλιστα διατυπώνεται ἀπό τόν ἔμπειρο αὐτό δημοσιογράφο μέ τέτοια παρηγορία καί ὠμότητα. Καί στή διαπίστωση αὐτή δέν διατυπώθηκε καμία ἀντίρρηση καί δέν ἀκούσθηκε ὁ παραμικρός ἀντίλογος.

Αὐτά λοιπόν συνέβαιναν στό κῶρο τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, σύμφωνα πάντοτε μέ τίς διαπιστώσεις πού προέρχονται, ὄχι ἀπό τούς ἐπικριτές της, ἀλλά ἀπό γνωστό δημοσιογράφο, φίλο πρὸς αὐτήν προσκείμενο καί σπουδαίως συμβάλλοντα στήν ἐξέλιξη τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων, ὁ ὁποῖος μάλιστα, σύμφωνα μέ τό κείμενο τῆς ἐπικήδειας ἐπιστολῆς τοῦ νῦν Ἀρχιεπισκόπου, **«ἀσκώντας μέχρι τέλους ὑπεύθυνη δημοσιογραφία, ὑπηρέτησε τήν Ἐκκλησία καί τούς ἐκκλησιαστικούς θεσμούς μέ περισσή ἀγάπη, μέ συνέπεια καί μέ ἐνάργεια».**

Καί αὐτή τήν κατάσταση παρέλαβε ἡ σημερινή διάδοχη Διοίκηση, χωρίς νά δώσει

δείγματα ὅτι ἔχει πῆ θέληση ἢ πῆ δύναμη νά πλησιάσει καί νά ἐρευνήσει τά γεγονότα, νά ἐξυγιάνει τό Σῶμα καί νά θεραπεύσει τά κακῶς κείμενα. Ἄν συνεπῶς δεχθοῦμε ὅλες αὐτές τίς φοβερές δημοσιογραφικές διαπιστώσεις (καί δέν ὑπάρχει οὔτε ἀπόδειξη οὔτε ἀντίλογος περί τοῦ ἀντιθέτου), τότε θά πρέπει νά καταλήξουμε στό ἀναγκαῖο συμπέρασμα, ὅτι ἡ Διοίκηση τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας δέν λειτουργοῦσε ὡς Συνοδικό Σῶμα, κατά τήν τάξη, πού καθιερώνουν καί ἐπιτάσσουν οἱ θεῖοι καί Ἱεροί Κανόνες.

Καί εὐλόγα διερωτᾶται κανεῖς. Εἶναι ποτέ δυνατόν, μέ αὐτές τίς συνθήκες λειτουργίας τοῦ Συνοδικοῦ συστήματος, νά γίνει ἀποδεκτό αὐτό, πού εἰπώθηκε κατὰ τήν τελευταία Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, ἀπό κάποιο βορειοελλαδίτη Μητροπολίτη ὅτι δηλαδή ἡ ἀπόφαση περί ἐπιβολῆς τῶν «Ἐπιτιμίων Ἀκοινωνσίας» στοὺς τρεῖς Μητροπολίτες ἀποτελεῖ **«8^{ον} μυστήριο»** καί ὡς τέτοιο πρέπει νά γίνεται σεβαστό; Ἡ τό ἄλλο, πού διατυπώθηκε ἐπισήμως ἀπό τόν ἴδιο τόν Ἀρχιεπίσκοπο, καί κανεῖς ἀποτούς Ἱεράρχες δέν ἀντέδρασε, ὅτι ἡ (τοπική) Σύνοδος ἀποτελεῖ **«τόν ἔσχατον κριτήν τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων».**

I.

Παπα-Γιάννη

Γιατί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος πηγαίνει συχνά στό Ναό τῆς Μεταμορφώσεως Μοσχάτου;

Γιά τή μελωδία τοῦ δεξιοῦ ψάλτη;

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

Ἀπό τήν πλευρά τοῦ πρεσβυτερίου

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Ενας χρόνος συμπληρώθηκε από τότε, πού ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἀνῆλθε στόν πρῶτο θρόνο τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας. Κλῆρος καί λαός τότε χάρηκαν γιά τήν ἐκλογή του. Εὐχήθηκαν ἀπό καρδίας καί χειροκρότησαν τόν ἐμπνευσμένο ἐνθρονιστήριο λόγο του καί τήν ὑπόσχεσή του νά ἐπαναφέρει τήν κανονική τάξη στήν ἐκκλησιαστική διοίκηση, τό ὄχημα τῆς Ἐκκλησίας μας στήν τροχιά του.

Δέν γνωρίζω ἂν ὁ Μακαριώτατος ὅλο αὐτό τό διάστημα βρῆκε λίγο χρόνο, μέσα στίς συνεχεῖς μετακινήσεις του σέ Ἑλλάδα καί ἐξωτερικό καί στίς καθημερινές του ἐμφανίσεις καί δηλώσεις, νά κάνει κάποια αὐτοκριτική. Ἐναν ἀπολογισμό. Ἐμεῖς, ὅμως, οἱ συνεργάτες του, ἔχουμε χρέος νά κρίνουμε τά πεπραγμένα του, γιάτί ἀφουγκραζόμαστε ἀπό πρῶτο χέρι τήν ἀπογοήτευση τοῦ πληρώματος.

Ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, πού συνεκάλεσε μετά ἀπό πολλὰ χρόνια ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τόν περασμένο Ὀκτώβριο, στήν ὁποία ὁ λαός στήριξε πολλές ἐλπίδες, σημείωσε παταγώδη ἀποτυχία.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος συνέχισε τήν ἴδια πολιτική τοῦ προκατόχου του.

■ Ἀντί νά καταστήσει τήν Ἱ. Σύνοδο ὑπερῶο Πεντηκοστῆς, ἀγάπης καί ἐνότητος, τήν χρησιμοποίησε σά λαϊκό δικαστήριο καί ξανακαταδίκασε τούς δύο Μητροπολίτες, πού γιά 25 χρόνια σηκώνουν τό σταυρό τοῦ διωγμοῦ καί τῆς ἀδίκης καταδίκης. Κατά τό πρότυπο τοῦ προκατόχου του, ἀπέφυγε τήν κανονική ὁδό τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης, (ἂν νόμιζε πῶς εἶναι ἔνοχοι), πού προβλέπει ἀπαγγελία κατηγορίας καί ἐξασφαλίζει στούς κατηγορούμενους ὅλα τά δικονομι-

κά μέσα γιά τήν ὑπεράσπισή τους. Παραμέρισε καί τήν ἐμπεριστατωμένη εἰσήγηση τοῦ Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως κ. Ἀνδρέα, πού προσέφερε λύση κατά τούς Ἱερούς Κανόνες. Ἔτσι, τό «ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνησίας» στούς δύο Μητροπολίτες φέρεται ὅτι συνεχίζεται, ὅπως «ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ» ἐπεβλήθη ἐπὶ Σεραφεῖμ, γιά νά μή θιγοῦν οἱ μοιχεπιβάτες φίλοι τοῦ Μακαριωτάτου.

■ Καί στό θέμα τοῦ γνωστοῦ τροπαρίου μέ τή φράση «νίκας τοῖς βασιλεῦσι» ἐπικράτησε σκοπιμότητα. Ἐλλειψε τό θάρρος νά ὑποστηριχθεῖ ἡ ἀλήθεια. Ἡ ἀπόφαση πού ἔλαβαν εἶναι γιά κλάματα: Ἀλλοιῶς θά τό λένε μέσα στούς Ναούς καί ἀλλοιῶς ἀπ' ἔξω.

■ Γιά τό θέμα τῶν οικονομικῶν ἀτασθαλιῶν, οἱ ἀποφάσεις τῆς Συνόδου καί οἱ χειρισμοί τοῦ ἴδιου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κατερράκωσαν τό κύρος καί τῶν δύο θεσμῶν. Τά ΜΜΕ γιά καιρό διεκτραγωδοῦσαν τή σήψη. Μιλοῦσαν γιά πληγές ἀνοικτές καί βαθιές. Γιά φατρίες, πού ἀκόνιζαν τά μαχαίρια τους. Ἀπανωτές ἐπιτροπές ἐλέγχου, διορισμένες ἀπό τή Σύνοδο, εἶχαν καταρτίσει πολυσέλιδα πορίσματα, πού μιλοῦσαν σαφῶς γιά σκάνδαλα στά οικονομικά τῆς Ἐκκλησίας. Καί ὅμως, ὁ κ. Χριστόδουλος «κατῴρθωσε» νά κουκουλώσει τή δεσποτική ἀσυδοσία. Νά ἀθωώσει τούς πάντες μέ ἀντάλλαγμα, ἴσως, νά ψηφισθοῦν οἱ δικοί του ὑποψήφιοι στίς κενές Μητροπολιτικές ἑδρες, πού τότε πληρώθηκαν. Μάταια ὁ λαός τοῦ Θεοῦ περίμενε τήν τιμωρία τῶν ἐνόχων. Ἀντίθετα τούς ἀφήνει νά συνεχίζουν τό ἄρμεγμα τοῦ ἱεροῦ χρήματος ἀπό τίς ἐνορίες, τά προσκυνήματα καί τίς Μονές. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος βλέπει ὑποπτους μόνο στίς τάξεις τῶν ἱερέων καί στέλνει

έγκυκλίου με έντολη να ασφαλίζουν τα παγκάρια των ναών με τρεῖς κλειδαριές.

Ἐκτός, ὅμως, ἀπό τό πληγμα, πού ὑπέστη τό Συνοδικό σύστημα τῆς Ἐκκλησίας μας κατὰ τήν πρώτη ὑπό τό νέο Ἀρχιεπίσκοπο Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, ὁ κ. Χριστόδουλος ἐλέγχεται ὡς ἀνακόλουθος πρός τίς ἀρχές, πού διακήρυξε κατὰ τήν ἐνθρόνισή του, καί ἀπό ἄλλες ἐνέργειές του.

■ Ζητᾶ ἀπό τούς κληρικούς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς του νά σταματήσουν νά λαμβάνουν χρήματα ἀπό τά μυστήρια, παρ' ὅτι γνωρίζει τίς ἀνάγκες πολλῶν ἐξ αὐτῶν, πού εἶναι οἰκογενεῖς ἀρχές καί μάλιστα πολύτεκνοι, ἀφήνει, ὅμως, ἐλεύθερους τούς «κηδεῖδες» Ἐπισκόπους νά τριγυρίζουν σέ ναούς καί κοιμητήρια καί νά ἱεροπρακτοῦν ἔναντι ἀδράς ἀμοιβῆς (30 ἔως 50 χιλιάδων δραχμῶν). Ἴσως γιατί τό ἥμισυ τῶν εἰσπράξεων μεταβιβάζεται στόν ἴδιο.

■ Δέχεται ὁ ἴδιος πανάκριβα δῶρα κατὰ τίς ἐπισκέψεις του σέ Ναούς, ἤ Μητροπόλεις ἐντός καί ἐκτός Ἑλλάδος, ἀπό ἱερεῖς, ἐπισκόπους, πατριάρχες, ἤ ἀπό πρόσωπα τῆς οἰκονομικῆς ὀλιγαρχίας. Ἀπορῶ πού τά ἐναποθηκεύει, τόσες μίτρες, ράβδους, ἐγκόλπια, ἄμφια πολύτιμα, πολυθρόνες, αὐτοκίνητα, κλπ. Σέ περίοδο λιτότητας αὐτό ἀποτελεῖ πρόκληση. Ὅταν ὁ λαός μαστίζεται ἀπό τήν ἀνεργία, ἢ καί πεινᾷ, δέν μπορεῖς, ἐσύ, ὁ προκαθήμενος, νά ἐμφανίζεσαι χρυσοστολισμένος μέ πανάκριβες στολές ἢ συνδυατημῶν σέ τραπέζια καί κοσμικές δεξιώσεις πλουσίων.

■ Ὁ Μακαριώτατος δέν ἔδειξε νά ἔχει τό σθένος νά καθαρίσει τήν Ἐκκλησία. Ὁ ἴδιος γνωρίζει πολύ καλά τίς ἐκτροπές ἱερωμένων καί μάλιστα ὑψηλοβάθμων. Ὅμως ἀδρανεῖ. Ἴσως, γιατί κάποιοι ἀπ' αὐτούς τόν ψήφισαν. Ἴσως γιατί κάποιους περιθάλπει στό στενό του περιβάλλον. Ἴσως γιατί κάποιοι εἶναι φίλοι του (γιατί ἄραγε;).

Ἀκόμα, σά βόμβα πολλῶν μεγατόνων ἔπεσε ὁ χειρισμός τῆς ὑποθέσεως τοῦ Μητροπολίτου Ζακύνθου Χρυσοστόμου γιά τήν διαβόητη συνέντευξή του σέ πορνοπεριοδικό περί προγαμιαίων σχέσεων. Εἴμαστε σέ θέση νά γνωρίζουμε τό φοβερό σκανδαλισμό τῶν πι-

στῶν καί ἀπό τίς ἀντιευαγγελικές ἀπόψεις τοῦ Μητροπολίτου, ἀλλά, κυρίως, ἀπό τήν οὐσιαστική ἀθώωσή του ἀπό τό Συνοδικό Δικαστήριο, στό ὁποῖο καί εἶχε παραπεμφθεῖ. Αὐτή ἡ ἀθώωση γεννᾷ πολλά ἐρωτηματικά. Πρῶτα πρῶτα, τοῦ ἐδόθη καταχρηστική ἀνέση χρόνου γιά νά ὑπερασπισθεῖ τόν ἑαυτό του καί νά ἀπολογηθεῖ. Καί τό σημαντικότερο, καθορίστηκε ἔτσι ὁ χρόνος τῆς δίκης, ὥστε ἡ σύνθεση τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου νά εἶναι ἡ εὐνοϊκότερη γιά τόν κατηγορούμενο. Πόση διαφορά ἀπό τή στάση, πού τήρησε ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, ὅταν ἀσχολήθηκε μέ τό θέμα τοῦ ἐπιτιμίου ἀκοινωνησίας τῶν δύο Μητροπολιτῶν! Αὐτοί ὄχι μόνο δέν κλήθηκαν στή Σύνοδο νά ἀκουσθοῦν, ὄχι μόνο κανεῖς δέν τούς πλησίασε ἐκ μέρους τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἀλλά τουναντίον δόθηκε ὁ λόγος καί τό δικαίωμα φήφου στούς διακηρυγμένους ἐχθρούς τους καί ἀφαιρέθηκε ἀπό τούς φίλους τους. Στό θέμα αὐτό τήν εὐθύνη φέρει ἀκέραιη ὁ Πρόεδρος τῆς Συνόδου, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος.

Ὁ χειρισμός τοῦ θέματος τοῦ Ζακύνθου τό μόνο, πού ἐπέφερε, ἦταν νά καταστήσει ὑπόλογη πιά ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας γιά τήν αἰρετική του διδασκαλία ὅλη τήν Ἱεραρχία. Μάταια προσπάθησε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος νά μπαλώσει τά πράγματα στόν ἅγιο Κωνσταντῖνο Κολωνοῦ, ὅπου ὑπεραμύνθηκε τῶν Εὐαγγελικῶν θέσεων περί προγαμιαίων σχέσεων. Ἡ ἀλήθεια πού κηρύσσεται μέ λόγους ἐξουδετερώνεται ἀπό τά ἀντίθετα πρός αὐτήν ἔργα. Καί τό ἔργο, πού ἐπέτρεψε ὁ Μακαριώτατος νά διαπραχθεῖ, ἦταν ἡ συνοδική ἀμνήστευση τοῦ κ. Χρυσοστόμου. Μάταιη καί ὑποκριτική ἦταν καί ἡ ἐγκύκλιος τῆς ΔΙΣ πρός τούς Ἱερεῖς πού τούς ἔλεγε ὅτι ὁ ἐν λόγῳ Μητροπολίτης ζήτησε συγγνώμη καί ὅτι οἱ λόγοι του στό περιοδικό παρερμηνεύτηκαν. Ὁ ἴδιος, μετά τή δίκη του, θριαμβολόγησε ὅτι δικαιώθηκε χωρίς νά ἀλλάξει καμμία ἀπό τίς θέσεις του. Ὁ δέ συνήγορός του δήλωσε ὅτι ἄν καί πιέστηκε ἀπό τό Συνοδικό Δικαστήριο δέν ζήτησε συγγνώμη.

Ἐνας χρόνος πέρασε κι ὁ Μακαριώτατος ζῇ στό δικό του κόσμο. Τόν κόσμο τῆς δόξας,

«Μεταμοντέρνα θρησκευτικότητα...»

Κατά τη διάρκεια έκδηλώσεως, πού ὀργάνωσε ἡ Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν, σέ συνεργασία μέ ὀρισμένα γυναικεῖα σωματεῖα, στίς 8-3-1999 μέ τήν εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἡμέρας τῆς γυναίκα, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος μεταξύ ἄλλων «δήλωσε ὅτι ἔχει βρεθεῖ κῶρος καί προχωράει ἡ ὀργάνωση τῆς Στέγης τῶν Ἀγαμῶν Μπετρων, ὥστε γι' αὐτές νά μὴν εἶναι μοναδική λύση στο πρόβλημά τους ἡ ἔκτρωση» («Ἐλεύθερος Τύπος» 9-3-1999). Ἡ νέα αὐτὴ ἐξαγγελία προβλήθηκε ἀπὸ τὸν Τύπο καί καιρετίστηκε, ὡς δεῖγμα σύγχρονης ἀντιμετώπισεως τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων. Καί εἶναι πράγματι καινοτομία.

Καί ἡ καινοτομία ἔγκειται κατ' ἀρχάς σ' αὐτὴ «καθ' αὐτήν» τὴν ἐκδήλωση τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς γιὰ τὴν ἡμέρα τῆς γυναίκα. Μέχρι τώρα ἡ Ἐκκλησία εἶχε τίς ἑορτές τῆς, κατὰ τίς ὁποῖες βιώνει καί τιμᾷ τὰ μοναδικὰ γε-

γονότα τῆς θείας οἰκονομίας, ἢ τίς μεγάλες μορφές, τοὺς ἁγίους Τῆς, πού μέ τὸν μόχθο καί τὸ αἷμα τους, μᾶς παρέδωσαν ἀλώβητο τὸν «πολύτιμο μαργαρίτη», τὴν ὀρθόδοξη Πίστη μας. Μέσα στο πλαίσιο τῶν ἑορτῶν αὐτῶν, ὀργάνωνε πάντοτε ἡ Ἐκκλησία μας ἐκδηλώσεις, λατρευτικές ἢ μὴ, καί πραγματοποιοῦσε τίς ὁποῖες παρεμβάσεις Τῆς στὴν ἀντιμετώπιση κοινωνικῶν προβλημάτων. Οἱ σύγχρονες αὐτές «ἡμέρες» τῆς γυναίκα, τῆς μητέρας, τοῦ πατέρα, τοῦ παιδιοῦ, τῶν ἐρωτευμένων, τῆς τρίτης ἡλικίας, κτλ. κτλ., εἶναι ἄγνωστες στὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἶναι ἐπινόηση τῶν ἐμπόρων τῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας, γιὰ νά αὐξήσουν τὸ τζίρο τους μέ τὴν ἀνταλλαγή δώρων.

Ὁ σοβαρώτερος, ὅμως, νεωτερισμὸς βρίσκεται στὴν ἐξαγγελία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Ἡ Ἐκκλησία μας μία μόνο μητέρα γνωρίζει, τὴν ἑγγαμν. Γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ μας παράδοση ἡ ἔννοια «ἁγάμν μητέρα»

τῆς προβολῆς, τῶν χειροκροτημάτων. Δέν ἀκούει κανένα, οὔτε τοὺς Ἐπισκόπους, πού τὸν στήριξαν. Δέν τοῦ ἀρέσουν οἱ ὑποδείξεις. Δέν ἀνέχεται τὸν ἔλεγχο. Νομίζει ὅτι μέ τὸ παιχνίδι τῆς πολιτικῆς τῶν κοσμικῶν ἀρχόντων κερδίζει σέ δημοτικότητα. Αὐτὸ φαίνεται τοῦ ἀρκεῖ. Ὁ πιστὸς λαὸς ὅμως ἀπογοητεύεται. Νοιώθει προδομένος. Θυμᾶται τὸν ἐνθρονιστήριο λόγο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου σάν ὄνειρο ἀπατηλό. Θέλει τὸν ποιμενάρχη τοῦ ἁγίου, ἄνθρωπο προσευχῆς

καί ὄχι αὐτοπροβολῆς. Νά ἐργάζεται ἔντονα καί στὴν ἀφάνεια ὀργανώνοντας τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Ἐτοιμο νά χάνει τὸ ἥρωϊκό ἄνοιγμα γιὰ τὴν ἐπίλυση τῶν σοβαρῶν προβλημάτων Τῆς.

Θά ἀκούσει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος; Θά ἀνανήψει, θά ἀλλάξει πορεία πλεύσεως; Δέν γνωρίζουμε, ἀλλὰ τὸ εὐχόμαστε. Πάντως, «ἐμετρήθη, ἐζυγίσθη καί εὐρέθη ἑλλειπής», τὸ χρόνο αὐτό, πού πέρασε.

Πρεσβύτερος

είναι αδιανόητη, «μεϊζις ἄμεικτος καὶ τέρας ἀλλόκοτον». Ὅχι πὼς δὲν γεννιόνταν ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα χρόνια παιδιά ἐκτός γάμου. Οὐτε ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔμενε ἀδιάφορη στὴν ἀντιμετώπιση προβλημάτων, πού προέκυπταν. Ὅμως, πέρα ἀπὸ τὴν ἀντιμετώπισή τους καὶ παράλληλα πρὸς αὐτὴν αἰσθανόταν τὸ χρέος νὰ δώση ἔμπρακτε μαρτυρία γιὰ τὶς ἀρχές Της. Συγκεκριμένα:

1. Τὸ δικαίωμα ζωῆς τοῦ ἀνεύθυνου παιδιοῦ, πού κυοφορεῖται, εἶναι ἱερό καὶ ἀνεξάρτητο ἀπὸ τὶς συνθηκὲς συλλήψεώς του. Τὸ παιδί δικαιούται νὰ γεννηθεῖ, νὰ ζήσει καὶ νὰ διαπαιδαγωγηθεῖ.

2. Οἱ ὑπεύθυνοι κάθε ἐξώγαμης συλλήψεως διαπράττουν ἁμαρτία. Γι' αὐτοὺς ἰσχύουν οἱ ἀπόλυτα σαφεῖς λόγοι τοῦ Κυρίου πρὸς τὴν μοιχαλίδα: «ἀπὸ τοῦ νῦν μηκέτι ἁμάρτανε» (Ἰωάν. ν' 11).

Μέσα στὰ πλαίσια αὐτά, ἱερεῖς καὶ ἐπισκοποὶ, μέ γνήσιο ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα καὶ κινούμενοι μέ ἀγάπη καὶ διάκριση, χωρίς τυμπανοκρουσίες, ἔχουν ἀντιμετωπίσει πλῆθος τέτοιων προβλημάτων. Καὶ ἔχουν βοηθήσει νὰ βρεθοῦν λύσεις στὰ ἀνθρώπινα ἀδιέξοδα, μέσω διαφόρων ἰδρυμάτων, εὐσεβῶν οἰκογενειῶν, κτλ. Ἡ δημιουργία «Στέγης Ἀγάμων Μπτέρων» καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ἡκεῖ παράξενα. Ποιὸς δὲν θὰ ἀναρωτηθεῖ, μήπως ἡ Ἐκκλησία σιωπηρὰ συμφιλώνεται μέ τὸ φαινόμενο «ἄγαμη μπτέρα»; Πρώτιστο χρέος τῆς Ἐκκλησίας, σύμφωνο μέ τὴ διδασκαλία Της, εἶναι ἡ μὴ ὑπαρξη ἀγάμων μπτέρων. Δευτερευόντως, μπορεῖ νὰ ἐπιλαμβάνεται τῶν σχετικῶν προβλημάτων. Ἄν μείνει στὸ δεύτερο μπορεῖ νὰ φαντάζει ἐκσυγχρονισμένη, θὰ ἔχει, ὅμως, ἀλλοιώσει τὸ σωτηριῶδες μήνυμά Της.

* * *

Στὴ σύγχρονη ἐποχή, οἱ «ἄγαμες μπτέρες» μποροῦν νὰ καταταγοῦν σέ δύο βασί-

κές κατηγορίες: στίς ἐκ περιστάσεως καὶ στίς ἐκ πεποιθήσεως. Ἡ πρώτη κατηγορία εἶναι ἡ ἀπὸ παλιά γνωστή. Εἶναι ἡ πολυπληθέστερη. Ἡ δευτέρα εἶναι προϊόν τοῦ ἀκράιου φεμινισμοῦ. Στὸ σύγχρονο δυτικὸ κόσμο ἡ αὔξηση τοῦ ἀριθμοῦ τῶν «ἀγάμων μπτέρων» εἶναι ἐντυπωσιακή. Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ σταθεῖ στίς ἐπάλλξεις Της, καὶ νὰ περάσει τὸ μήνυμά Της, χτυπώντας, ὅχι βέβαια τὰ θύματα, ἀλλὰ τὶς γενεσιουργές αἰτίες, πού προκαλοῦν τὴν αὔξηση. Καὶ τοῦτο δὲν μπορεῖ νὰ γίνει παρά μόνο ἂν ἔλθει σέ ρήξη μέ τὸν κόσμο. Εἶναι βασικὴ διδασκαλία τοῦ ἴδιου τοῦ Κυρίου. Ἐκκλησία, πού δὲν ἔρχεται σέ ρήξη μέ τὸν κόσμο, δὲν εἶναι Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Μπορεῖ νὰ εἶναι τοῦ α ἢ τοῦ β Κληρικοῦ, Ἐπισκόπου ἢ Ἀρχιεπισκόπου ἢ Πατριάρχου, ἀλλὰ ὅχι τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ αὔξηση τῶν ἐκ περιστάσεως «ἄγαμων μπτέρων» εἶναι ἐπακόλουθο τῆς ξέφρενης σεξουαλικότητας τοῦ σύγχρονου κόσμου. Τύπος, ΜΜΕ, ἐκπαίδευση, ὅλη ἡ περιρρέουσα ἀτμόσφαιρα, ἐξωθεῖ νέους καὶ ὥριμους στὰ ἀπατηλά παιχνίδια τῶν ἐξωσυζυγικῶν σχέσεων, προγαμιαίων ἢ μὴ. Γιὰ τὸν ἀνελέητο αὐτὸ βομβαρδισμό ὁ Μακαριώτατος δὲν ἐξηγγεῖλε τίποτε. Δὲν ζήτησε νὰ ὀργανώσει τὴν ἀεράμυνα, πού θὰ θωρακίσει τὸ λαό. Δὲν κήρυξε ἐπιστράτευση τῶν κατάλληλων ἀνθρώπων. Ὅσοι θὰ ἦταν σέ θέση νὰ προβάλλουν τὰ στήθη τους, ἐξακολουθοῦν νὰ ὠθοῦνται στὸ περιθώριο. Ἀντίθετα, ἡ ἐκλογή τοῦ περιβάλλοντος στὸ ὁποῖο κινεῖται καὶ οἱ χειρισμοὶ στὸ θέμα τῶν γνωστῶν ἀρχιερατικῶν δηλώσεων περὶ προγαμιαίων σχέσεων, πού ἀποπνέουν τὸ φρόνημα τοῦ κόσμου τούτου, κατέδειξε ὅτι ὁ κ. Χριστόδουλος, δὲν ἐπιθυμεῖ τὴ ρήξη μέ τὸν κόσμο. Προτιμᾷ τὸν συμβιβασμό, διαψεύδοντας ἔτσι τὶς προσδοκίες τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Οί ἐκ πεποιθήσεως «ἄγαμες μητέρες» εἶναι βέβαιο ὅτι δέν πρόκειται νά ζητήσουν τή βοήθεια τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι συνήθως οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητες. Θεωροῦν ἀναφαίρετο γυναικεῖο δικαίωμα τή μητρότητα, χωρίς, ὅμως, τίς δεσμεύσεις, πού συνεπάγεται ἡ κοινὴ ζωὴ μέ ἓνα σύζυγο. Δέν θέλουν ἄνδρα στό κεφάλι τους. Οὔτε τὰ δεσμά τῆς οἰκογένειας. Τό ὅτι ἔτσι στεροῦν ἀπό τό παιδί τους τό δικαίωμα νά ἔχει καί πατέρα, δέν τίς ἀπασχολεῖ. Ἀμφισβητοῦν ὅτι ὑπάρχει τέτοιο δικαίωμα. Τό ὑποβαθμίζουν σέ ἀπολίθωμα ἀρχαίου ἀνδροκρατικοῦ συντηρητισμοῦ. Καί τό διασύρουν ὡς βρυκόλακα, πού ἐπὶ αἰῶνες κράττισε τίς γυναῖκες δέσμιες τῆς οἰκογένειας. Οἱ μοντέρνες αὐτές φεμινιστικές θέσεις τῶν ἄκρων, βρίσκονται στήν ἴδια κατεύθυνση μέ προηγούμενες φεμινιστικές διεκδικήσεις σέ σχέση μέ τό κυοφορούμενο ἔμβρυο. Στόν τομέα αὐτόν ὁ φεμινισμός, μέ τή βοήθεια καί τῆς ἀνδρικής βοήλικῆς ἀνευθυνότητας, ἔχει κατακτήσεις. Σ' ὅλα τὰ σύγχρονα κράτη νομιμοποιοῦνται οἱ ἐκτρώσεις, ὡς ἀναγνώριση τοῦ δικαιώματος τῆς γυναίκας νά διαθέτει τό σῶμα της, ὅπως αὐτή θέλει, κατά τίς δικές της ἀτομικές ἀνάγκες ἢ ἐπιθυμίες. Ἐπομένως, νά συνεχίζει ἢ νά διακόπτει τήν κύηση τοῦ ἐμβρύου πού φέρει στήν μήτρα της. Τό ἴδιο γίνεται σιγά σιγά καί μέ τήν οἰκογένεια. Οἱ νομικοί καί κοινωνικοί δεσμοί πού συγκρατοῦν τήν οἰκογένεια τῶν δύο γονέων χαλαρώνουν, ἐνῶ παράλληλα θεσμοθετεῖται ἡ «οἰκογένεια ἐνός γονέως», κατά κανόνα τῆς «ἄγαμης μητέρας».

Δέν θά ἰσχυρισθοῦμε, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐνσυνείδητα ἐπέλεξε τήν ἡμέρα τῆς γυναίκας, κατά τήν ὁποία φεμινίστριες πάσης ἀποχρώσεως προβάλλουν διεκδικήσεις, γιά νά πραγματοποιήσει ἡ Ἀρχιεπισκοπή τήν σχετική ἐκδήλωση. Οὔτε ὅτι ἠθελήμενα διάλεξε τήν ἡμέρα αὐτή γιά νά

ΜΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΡΙΠΕΣ

Ἡ Κατίγκω...

Ἀναμένη μπῆκε στήν Ἐκκλησία, λίγο πρίν τόν Ἑσπερινό, ἡ κυρία Σταματία. Ὡστόσο δέν μέ αἰφνιδίασε. Ἦξερα, πώς εἶχε πάντοτε στόν ὄργανισμό της ἐνεργοποιημένο τό νεῦρο. Καί πάντα εἶχε κάποιον λόγο νά πῇ. Κάποια σημείωσι νά προσθέσει στά γεγονότα. Μέ χαιρέτησε, ὅπως πάντα καί, δίχως περιστροφή, μοῦ εἶπε:

— Ἐσύ συμφωνεῖς μέ τήν καθημερινή καί ὁλόήμερη παρουσία τοῦ νέου Μακαριωτάτου μας στό παράθυρο τῆς τηλεόρασεως; Αὐτός ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει δουλειά νά κάνη; Τό ἀξίωμά του δέν τοῦ ἐπιβάλλει καί κάποια καθήκοντα, πού θά πρέπει νά τά ἐκπληρώνη δουλεύοντας μυστικά στό γραφεῖο του ἢ στήν τράπεζα τῶν συνεδριάσεων κάποιου συλλογικοῦ ὀργάνου; Ἐγώ τόν βλέπω νά ξημερώνη καί νά βραδιάζῃ στήν τηλεόρασι. Πατάω τό ἓνα κουμπί καί ἐμφανίζεται Χριστόδουλος. Κάνω ζάπινγκ καί πατάω τό δεύτερο καί ἐμφανίζεται πάλι Χριστόδουλος. Πάω παραπέρα καί βλέπω Χριστόδουλο. Ὅποιο κουμπί

— — — — —
ἀναγγεῖλει τήν ἴδρυσή «τῆς Στέγης τῆς Ἀγαμης μητέρας». Οἱ συνειρμοί, ἐν τούτοις, φτάνουν σέ συμπεράσματα ὅχι καί τόσο κολακευτικά. Τό πιθανότερο εἶναι ὅτι θέλησε νά ἐντυπωσιάσει. Ἡ νέα αὐτή ἐξαγγελία, πού προστέθηκε στό κομπολόι τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν ἐξαγγελιῶν, ἐντάσσεται στό ἀνοίγματα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, πού κάνουν μερικούς νά μιλᾶνε «σήμερα γιά μιά νέα μεταμοντέρνα θρησκευτικότητα...» («Τό Βῆμα» 8-4-1999). Καί νά τόν χειροκροτοῦν...

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

τῆς τηλεοράσεως καί ἄν πατήσω, βλέπω μπροστά μου τό Χριστόδουλο. Τόσο, πού πιστεύω, πώς ἡ τηλεόρασί μου ἔχει χαλάσει καί εἶναι μπλοκαρισμένη στό ἴδιο πρόσωπο καί στά ἴδια θέματα.

Χαμογέλασα. Τί ἄλλο μπορούσα νά κάνω ἐγώ ὁ ταλαίπωρος; Ἄλλωστε, νεωκόρος εἶμαι. Καί ἐξαρτῶμαι ἀπό τήν καλή θέλησι τῶν προϊσταμένων μου. Ἀπό τήν εὐνοια τοῦ παπαῦ καί ἀπό τήν ἔγκρισι τοῦ «ποιμενάρχου» μου. Ἄν κάποτε ξεφύγη χαμμιά κουβέντα ἀπ' τά χεῖλη μου καί φτάση ψηλά, θά δεχτῶ τό ἀπολυτήριο γράμμα καί θά τρέχω νά βρῶ δουλειά ἢ νά γραφτῶ στόν κατάλογο τῶν ἀνέργων, γιά νά παίρνω τό ἐπίδομα ἀνεργίας. Γι' αὐτό καί περιωρίστηκα στό ἄτονο καί αἰνιγματικό χαμόγελο, πού θά μπορούσε νά ἐρμηνευτῇ διπολικά καί ὅτι βρίσκω ἀστεῖο καί ἀνεπίκαιρο τόν ἐκνευρισμό τῆς κυρίας Σταματίας καί ὅτι συμφωνῶ πώς ἡ ὁλόήμερη ἔκθεσι τοῦ κ. Χριστοδούλου στόν τηλεοπτικό φακό ἐρεθίζει τό θυμικό καί προκαλεῖ σέ ἄλλους τόν ἐκνευρισμό καί σέ ἄλλους τό γέλιο.

Ἡ κυρία Σταματία ἔδειχνε πώς ἔχει πολλά νά πῇ. Πάντα εἶχε πολλά. Καί ἐγώ δέν τήν ἔκοβα, γιατί μου ἄρεσε ὁ λόγος της. Ἐκεῖνο, ὅμως, τό ἀπόγευμα ἦταν ὑπερβολικά κουρδισμένη καί τό τροπάριό της δέν εἶχε σταματημό.

-Ἐχω πάθει ζημιά, μου λέει. Κάθε φορά, πού ἀνοίγω τήν τηλεόρασι καί βλέπω μπροστά μου τό Μακαριώτατό μας, τό μυαλό μου γυρίζει πίσω στό χωριό μου καί στή συγκεκριμένη φιγούρα τῆς θειᾶς Κατίγκως.

Σάμπως ἤξερα ἐγώ ποιὰ εἶναι ἡ θειά Κατίγκω; Πῶς νά βρῶ τί σκεφτόταν ἡ κυρία Σταματία; Πῶς νά πιάσω τήν ἀλυσίδα τῶν σκέψεων της, πού προκαλοῦσε τόν ἐκνευρισμό της;

-Μοῦ μιλάς γιά τή θειά Κατίγκω,

πού δέν τήν ξέρω. Καί, πού οὔτε θέλω νά τή γνωρίσω.

Γέλασε τραγανιστά.

-Καί νά θέλης, δέν μπορείς, γιατί εἶναι πιά μακαρίτισσα. Ἀλλά, νά, ἐμένα δέν μοῦ φεύγει ἀπό τό μυαλό. Εἴμασταν τότε μικρά παιδιά. Καί τή βλέπαμε, κάθε πρωί, νά ἐμφανίζεται καλοντυμένη καί καλοπεριποιημένη, στό παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ της. Δέν προλάβαινε καλά-καλά νά φέξῃ καί ἡ Κατίγκω πρόβαλλε στό παράθυρο. Τό χειμῶνα πίσω ἀπό τό κλειστό τζάμι. Καί τό καλοκαίρι, μπροστά στό ἀνοιχτό παράθυρο, μέ τό κορμί γερμένο πρὸς τά ἔξω. Καθόταν ἐκεῖ ὥρες ὁλόκληρες. Ἀπό τό πρωῒ ἴσαμε τό βράδυ. Κύτταγε, κύτταγε, σά νά μὴν εἶχε ματαδῇ τήν κίνησι στό μικρό δρόμο καί σά νά μὴ χόρταινε τήν ἐπικοινωνία μέ τοὺς ἀνθρώπους. Ἦταν ἀλήθεια, πώς δέν ἄφηνε κανένα νά περάσῃ, δίχως νά τόν σταματήσῃ. Τόν χαιρετοῦσε καλόκαρδα καί ἔπιανε μαζί του κουβέντα. Ἀσταμάτητη κουβέντα. Λές καί ἤξερε ὅλα τά κόλπα, πού χρησιμοποιοῦν οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι, γιά νά κάνουν δημόσιες σχέσεις. Ἀγράμματα αὐτή, κρατοῦσε ἐπικοινωνία μέ ὅλους τοὺς χωριανούς. Καί ἤξερε ὅλα τά μυστικά τῶν οἰκογενειῶν τους. Καί τῶν συγγενῶν καί τῶν φίλων καί τῶν γειτόνων καί αὐτῶν ἀκόμα, πού δέν ἦταν αὐτόχθονες, ἀλλά εἶχαν ἔρθει νά δουλέψουν στό χωριό μας καί ἀπόμειναν. Ὅλοι, ὅσοι περνοῦσαν καί τήν ἔβλεπαν, τή σχολίαζαν. Τήν περνοῦσαν φιλό γαζί. Ὅλοι εἶχαν στό στόμα τήν ἴδια κουτσομπολιστικὴ παρατήρησι. Αὐτὴ ἡ γυναίκα, ἔλεγαν, δέν ἔχει δουλειές στό σπιτικό της; Δέν ἔχει τσουκάλι νά βάλῃ στή φωτιά; Δέν ἔχει ροῦχα νά μπουγαδιάσῃ; Δέν ἔχει νά σκουπίσῃ, νά μπαλώσῃ; Πῶς τά καταφέρνει καί βρίσκειται συνεχῶς στό παραθύρι καί πιάνει τήν κουβέντα μέ ὅλους τοὺς περαστικούς; Κάποιοι τήν ἐπαι-

ΨΙΘΥΡΟΙ

Φεστιβαλικός υπερκορεσμός.

Σέ λίγες μέρες ό Πατριάρχης Βαρθολομαίος θά βρίσκεται στήν Ἀθήνα. Ὑποτίθεται, πώς ἔρχεται γιά νά ἰσχυροποιήσῃ τήν κοινωνία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέ τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Νά συζητήσῃ ἀδελφικά μέ τήν ἐκκλησιαστική ἡγεσία τῆς Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Νά ἐπιλύσουν, σέ κοινό διάλογο ἀγάπης καί θεολογικῆς ἀκρίβειας τά προβλήματα, πού δημιούργησαν ἐκατέρωθεν κακοί χειρισμοί. Νά ξεριζώσουν τά ἀγκάθια τῶν καχυποψιῶν καί τῶν πικριῶν, πού φύτρωσαν σέ μιά μακρά περίοδο ἀποστασιοποιήσεως καί ἀνάδελφων κινήσεων καί ἀπό τίς δύο πλευρές. Νά ἀποκαταστήσουν τήν ἐνότητα. Καί νά χαράξουν κοινή γραμμή πορείας καί διακονίας στό σύγχρονο κόσμο.

Αὐτά ὑπαγορεύει ἡ ἐκκλησιαστική δεοντολογία. Καί μάλιστα κατά τίς πονηρές μέρες, πού ἀντιμετωπίζει ἡ Ὁρθοδοξία. Ἀλλά

νοῦσαν γι' αὐτό. Γιατί ἔβρισκαν, πώς εἶναι καλόκαρδη καί πώς μπορεῖ νά συνομιλήσῃ μέ τόν ὅποιοδήποτε. Οἱ πολλοί, πού εἶχαν τόν τρόπο νά μποῦν στό σπίτι της, ἤξεραν, πώς ἦταν ἀνυπόφορα βρώμικο. Καί τήν κατηγοροῦσαν. Καί τήν εἶχαν γιά παράδειγμα φροῦ-φροῦ γυναικας, πού δέ νοιάζεται νά βάλῃ σέ σειρά τό νοικοκυριό της, ἀλλά ἀσχολεῖται μέ τίς «καλημέρες».

Σταμάτησε. Εἶχε πιά ξεφουσκώσει. Μοῦ εἶχε πῆ τόν καῦμό της. Ἐγώ, ὅμως, ἐπειδή φοβᾶμαι νά τόν κοινολογήσω, ὅπως τόν κοινολόγησε ἡ κυρία Σταματία, περιορίζομαι νά τόν γράφω καί νά σᾶς τόν παραδώσω δίχως τό ὄνομά μου.

Ὁ νεωκώρος

θά εἶναι ἀνεδαφικό νά περιμένη κανεῖς τήν πραγματοποίησι τοῦ διαλόγου τῆς εὐθύνης καί τῆς ἀγάπης.

Τό δεκαπενθήμερο τῆς Πατριαρχικῆς ἐπισκέψεως θά εἶναι περίοδος προβολῆς τῶν δύο προσώπων. Τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου καί τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου. Ὁ ἑλληνικός λαός θά ὑποχρεωθῇ νά παρακολουθήσῃ στίς ὁθόνες τῶν τηλεοράσεων, σέ πλησμονή, φεστιβαλικές ἐκδηλώσεις. Χειροκροτήματα, ἀνθοδέσμες καί ἀνθοπέταλα, δεκάρικους ἐγκωμιαστικούς λόγους, πολυδάπανες δεξιώσεις καί δεῖπνα χλιδῆς, τιμητικές διακρίσεις καί ἀναγορεύσεις σέ διδακτορικούς θώκους καί ἀνταλλαγές βαρύτιμων δώρων. Ὅλα αὐτά τά κούφια, ἀλλά πολύκροτα κατασκευάσματα θά γεμίσουν τό πρόγραμμα καί θά δημιουργήσουν τό αἶσθημα τοῦ υπερκορεσμοῦ καί τῆς ναυτίας σέ πιστούς καί σέ ἄπιστους, πού θά ὑποχρεωθοῦν νά παρακολουθήσουν, θέλοντας καί μή, ὅλη αὐτή τή φεστιβαλική υπερπαραγωγή. Παπικῆς ἐμπνεύσεως καί Λατινοαμερικανικῆς ἐπεξεργασίας.

Ταλαίπωρη Ὁρθοδοξία! Οἱ σημερινοί ἡγέτες σου ἔχουν καταχωνιάσει τή σεμνότητα τῶν Πατέρων καί τήν ἀγωνία τους γιά προαγωγή τοῦ μηνύματος τῆς λυτρώσεως στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων.

Νέο ἥθος.

Ὑπάρχει μιά εὐχή, γεμάτη πνεῦμα καί νόημα, πού δίνεται στό μοναχό κατά τήν ἐπίσημη στιγμή τῆς μοναχικῆς του κουράς. «*Ἐστω σοι ὁ Θεός συγκοιταζόμενος καί συνανιστάμενος*». Νά εἶναι ὁ Θεός πάντοτε μαζί σου. Νά πλαγιάζῃ μαζί σου τό βράδυ. Καί νά σηκώνεται μαζί σου, ὅταν ἀνοίγῃς τά μάτια στά θαθεῖα χαράματα.

Αὐτή τήν εὐχή τήν ἔχει διαφοροποιήσει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ἀπό τότε, πού ληρομόνησε τό μοναχό καί περιεβλήθηκε τό χρυσοποίκιλτο μανδύα τῆς ἐξουσίας. Ἀντί νά εἶναι ὁ Θεός συγκοιταζόμενος καί συνανιστάμενος, γιά τόν κ. Χριστόδουλο εἶναι ἡ τηλεοπτική κάμερα.

Πολλοί από τούς κατά σύστημα ή κατά περίπτωση τηλεθεατές άπορούν πώς θρίσκεται μονίμως κοντά στον κ. Χριστόδουλο ή τηλεοπτική κάμερα. Ή, μάλλον, πώς θρίσκεται ο κ. Χριστόδουλος, επί εικοσιτετράωρου βάσεως, μπροστά στην τηλεοπτική κάμερα.

Άκόμα και σέ στιγμές, πού άπαιτούν κάποια διάκρισι και κάποιο σεβασμό στην ανθρωπινή περιπέτεια, ή κάμερα εκχυδαΐζει την επικοινωνία του λειτουργού του μυστηρίου της αγάπης με τούς ανθρώπους του πόνου.

Κατά τίς μέρες της Μεγάλης Έβδομάδας, εκπληκτοι οί άποδέκτες των θείων μηνυμάτων, είδαν νά επισκέπτεται ο κ. Χριστόδουλος άσθενείς στα διάφορα Νοσοκομεία της πρωτεύουσας και νά τον ακολουθή ή κάμερα. Τή στιγμή, πού οί άρρωστοι αναμετριώνται με την ταλαιπωρία τους και με την όδύνη, ο κ. Χριστόδουλος έκανε δημόσια εμφάνισι και προκλητική επίδειξι πνεύματος φιλανθρωπίας.

Δέ θά βρεθή κάποιος στο περιβάλλον του νά του πη, ότι τέτοιες τηλεοπτικές εμφανίσεις προκαλούν δυσμενή σχόλια; Τέτοια, πού δέν θά ήθελε ο ίδιος ο Άρχιεπίσκοπος νά σωρεύονται στο λογαριασμό των «πεπραγμένων του»;

Και τό άρχιεπισκοπικό παράπονο.

Έχει γίνει πιά έρμونه ιδέα στο Μακαριώτατο. Κάθε φορά, πού τον πλησιάζουν δημοσιογράφοι με την πρόθεσι νά του πάρουν μία συνέντευξι, εκφράζει την άπογοήτευσί του, γιατί πιστεύει, πώς οί εκπρόσωποι του Τύπου άλλοιώνουν τίς δηλώσεις του και τίς παρατηρήσεις του. Δέν είναι αντικειμενικοί. Και δέν είναι προσεκτικοί, ώστε νά δώσουν σαφή εικόνα των προθέσεων του και των επιδιώξεών του.

Άλλά, άφου πάντοτε οί δημοσιογράφοι τον άδικούν και τον άλλοιώνουν, γιατί επιμένει νά κοιμάται και νά ξυπνά ή με τούς δημοσιογράφους στο πλευρό του και με τίς κάμερες της τηλεοράσεως άνοιχτές; Γιατί δέν

ξαποστέλλει τούς δημοσιογράφους νά άσχοληθούν με την κοσμική επικαιρότητα και νά άσχοληθή αυτός με τό ιερό του λειτούργημα μέσα στη σιωπή της σεμνότητας και στην περισυλλογή της ταπεινοφροσύνης;

Έκός αν θέλη, όλοι οί δημοσιογράφοι νά ευθυγραμμίζονται με κάποιους φίλους του, πού (αν είναι άληθινές οί πληροφορίες) εισπράττουν τό άντίτιμο των κολακευτικών δημοσιευμάτων τους και από την εφημερίδα, στην όποία ύπηρετούν και από τό ταμείο της Άρχιεπισκοπής.

Άλλά αυτό τό προνόμιο δέν τό έχουν όλοι. Και, επομένως, δέν μπορούν νά στρατευτούν στον ίδιο κανόνα των απαιτήσεων.

Ποιοί τον δεξιώθηκαν;

Στίς 19 Άπριλίου πραγματοποιήθηκε μία επίσημη δεξίωσι, προς τιμή του Άρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου. Ή Ένωσι Δημοσιογράφων ιδιοκτητών περιοδικού Τύπου (ΕΔΙΠΤ) ώργάνωσε αυτή την επίσημη τελετή στο γήπεδο «ΣΠΟΡΤΙΓΚ», «διά την σημαντικήν προσφορά του προς την Εκκλησία και τό κοινωνικό σύνολο».

Πολλοί από αυτούς, πού παραβρέθηκαν στη δεξίωσι και από αυτούς, πού δέν παραβρέθηκαν, αλλά πληροφορήθηκαν τό γεγονός από τά ΜΜΕ, εξέφρασαν τούς προβληματισμούς τους και τίς άπορίες τους.

Ο πρώτος προβληματισμός: Οί δημοσιογράφοι, πού κάλεσαν τον κ. Χριστόδουλο, για νά τον τιμήσουν και νά τον ύμνήσουν, είναι αυτοί, πού βγάζουν τά διάφορα περιοδικά, όσα θέλουμε νά φαντάζουν στα κιόσκια και, πολλές φορές, νά προκαλούν τό αίσθημα της ντροπής, για τον εκφυλισμό και τον εκραυλισμό της ανθρωπίνης προσωπικότητας. Άνάμεσα σ' αυτά τά περιοδικά είναι και τό Πεντχάουζ, για τό όποιο τόσος λόγος έγινε στην Ίερά Σύνοδο, μετά την ανάδειξι του κ. Χριστοδούλου σέ Πρόεδρο του Σώματος. Άραγε όλοι αυτοί και οί δημοσιογράφοι του Πεντχάουζ τίμησαν τον Άρχιεπίσκοπο για την προσφορά του «πρός

τήν Ἐκκλησία καί τό κοινωνικό σύνολο»; Τόσο δικό τους τόν αισθάνονται; Τόσο τούς ἐκφράζει ἐκεῖνος; Ἡ τόσο τόν ἐκφράζουν ἐκεῖνοι; Γιατί, ἐκτός ὅλων τῶν ἄλλων, δέν ἀκούστηκε στό Σπóρτιγκ ἔστω καί μιᾷ ἀρχιεπισκοπική συμβουλή νά πάψουν νά προβάλλουν τίς χυδαιότητες καί νά σταματήσουν νά οπρώχνουν τήν ἑλληνική νεολαία στήν ἀπροκάλυπτη διαφθορά.

Καί ὁ δεύτερος προβληματισμός: Ἐνῶ οἱ δημοσιογράφοι τοῦ περιοδικοῦ Τύπου δεξιώθηκαν τόν Ἀρχιεπίσκοπο, οἱ προσκλήσεις μοιράστηκαν ἀπό τούς ἱερεῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς στούς Ναούς, κατά τήν ὥρα τῆς θείας Εὐχαριστίας. Δηλαδή, κράχτες γιά τή δεξίωσι ἐγιναν οἱ λειτουργοί τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, πού ἔστειλαν στό Σπóρτιγκ ἀκόμα καί τίς οἰκογένειές τους, γιά νά πετύχη ἡ ἐκδήλωσι καί νά συγκεντρωθοῦν μερικές ἑκατοντάδες ἄτομα. Ποιοί τίμησαν ποῖόν; Ἡ ποῖός τίμησε ποῖους;

Γι' αὐτό λέει καί ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος, ὅτι τόν «πάει τόν κ. Χριστόδουλο»!!!

Μετά τό μαγικό χειροκρότημα.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος δειχνεῖ νά μαγεύεται ἀπό τό τεχνητό χειροκρότημα. Ἵσως καί νά τό ἔχη ἐντάξει μόνιμα στίς ἐπιδιώξεις του. Γιατί ἐνδέχεται νά πιστεῦν, (πλάνη μεγάλη), ὅτι μέ τήν πρόκλησι τοῦ χειροκροτήματος οἱ ἄνθρωποι ἐμπνέονται νά ἐνταχθοῦν στή ζωή καί στήν πνευματική πειθαρχία τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ, γιατί θεωρεῖ (δεύτερη πλάνη), ὅτι τά παλαμάκια ἐπιβάλλουν στήν πλατειά μάζα τήν προσωπικότητά του καί ἔτσι καταξιώνουν τήν παρουσία του στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο καί ἐγγράφουν καινούργιο κείμενο στό βιβλίο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας.

Καί κάποιοι δημοσιογραφικούς κάλαμος, ἀπό αὐτούς πού πωλοῦν σέ ὑψηλή τιμή τήν κολακεία, δέν παραλείπει νά ὑπενθυμίη στούς ἀναγνώστες, ὅτι τά χειροκροτήματα ὑπῆρξαν παρατεταμένα καί ὅτι ὁ λαός ὑποδέχθηκε μέ ἀνθοπέταλα τόν προκαθήμενο τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Μέ τό χουφτω-

μένο θυμίαμα τῆς δημοσιογραφικῆς κολακείας μεθάει ὁ Μακαριώτατος, ἀλλά φλωμώνεται ὁ λαός. Καί ἀρχίζει νά ξεροβήχη καί νά ἀντιδρά.

Ἰδιαίτερα ἀντιδραστικοί ἐμφανίζονται οἱ ἱερεῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Μπροστά στό Μακαριώτατο ὑπερακοντίζουν τόν κόλακα δημοσιογράφο σέ φιλοφρονήσεις (ἂν κάνουν διαφορετικά κινδυνεύουν) καί χειροκροτοῦν ἀσταμάτητα. Ὅταν, ὅμως, βρεθοῦν μόνοι, ἢ συναντηθοῦν μέ τούς γείτονες συλλειτουργούς, τότε προσμετροῦν τό ὕψος τῆς δαπάνης, πού ὑποχρεώθηκε νά καταβάλῃ ὁ Ναός κατά τήν ἀρχιεπισκοπική ἐπίσκεψι, γιά νά καλύψῃ τά βαρύτιμα δῶρα καί τά φιλοδωρήματα τῶν παρατρεχάμενων καί τό βάθος τοῦ ἐξευτελισμοῦ, στόν ὁποῖο ἔρριξαν τήν ἱερατική ἀξιοπρέπεια οἱ ὑποκριτικές φιλοφρονήσεις καί τά γελοῖα χειροκροτήματα.

Αὐτές τίς ἀντιδράσεις καί αὐτά τά σχόλια δέ φτάνουν στά αὐτιά τοῦ προκαθημένου; Ὑπάρχουν κάποιοι γύρω του, πού τά φιλοτρᾶρουν; Ἡ, μήπως τά ἀπωθεῖ ὁ ἴδιος, γιά νά μή λερώσουν τόν ὑποθετικό μανδύα τῆς τελειότητάς του;

Στά αὐτιά τοῦ λαοῦ φτάνουν. Καί διολισθαίνουν στίς ψυχές ὡς κύμα ψυχρότητας καί ἀπογοητεύσεως.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΙΜΟΣ.

Διεύθυνσι: 19011 Ἀθλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννίνων 6 Μοσχάτο.